

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Yvony Svobodové a Mgr. Michala Výtiska ve věci

navrhovatelky: **FTV Prima, spol. s r.o.**, IČO 48115908
se sídlem v Praze 10, Vinohradská 3217/167
zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou
se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 935/13

proti

odpůrkyni: **Uloz.to cloud a.s.**, IČO 04172159
se sídlem v Praze 1, Mezibranská 1579/4
zastoupené Mgr. Milanem Kvasnicou, advokátem
se sídlem v Bohumíně – Záblatí, Na Úvoze 392

o předběžném opatření, **k odvolání odpůrkyně** proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. března 2022, č. j. 1 Nc 23/2022-10,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření, kterým by soud uložil odpůrkyni povinnost zdržet se na stránkách www.uloz.to po dobu 12 měsíců bez souhlasu navrhovatelky umožnění stahování nebo on-line zhlédnutí digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mov, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .ogv, .oga, .ogx, .ogg, .spx nebo .wmv, obsahujících díly 10–80 audiovizuálního díla „ZOO“, vyrobeného společností Good TV Production SE v letech 2022 a 2023, pokud může veřejnost tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla nebo jeho kořene (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávači dostupném na těchto webových stránkách v tomto rozsahu, zamítá.
- II. Navrhovatelka je povinna zaplatit odpůrkyni k rukám jejího právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto usnesení na náhradu nákladů předběžného opatření 6 600 Kč.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Usnesením ze dne 11. 3. 2022, č. j. 1 Nc 23/2022-10, Městský soud v Praze částečně vyhověl návrhu navrhovatelky ze dne 4. 3. 2022 na nařízení předběžného opatření a *vyrokiem I.* uložil odpůrkyni povinnost zdržet se na stránkách www.uloz.to po dobu 12 měsíců bez souhlasu navrhovatelky umožnění stahování nebo on-line zhlédnutí digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mov, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .ogv, .oga, .ogx, .ogg, .spx nebo .wmv, obsahujících díly 10 – 80 audiovizuálního díla „ZOO“, vyrobeného společností Good TV Production SE v letech 2022 a 2023, pokud může veřejnost tyto soubory vyhledat zadáním

titulu díla nebo jeho kořene (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávači dostupném na těchto webových stránkách.

2. Oproti tomu *vyrokem II.* soud zamítl návrh na nařízení předběžného opatření v rozsahu, v němž se navrhovatelka domáhala vydání předběžného opatření, jímž by byla odpůrkyni uložena povinnost zdržet se na stránkách www.ulozto.cz, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.biz, www.ulozto.sk, www.ulozto.net, www.ulozto.pl, www.zachowajto.pl, www.zachowajto.to a www.pornfile.cz po dobu 12 měsíců bez souhlasu navrhovatelky umožnění stahování nebo on-line zhlédnutí digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mov, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .ogv, .oga, .ogx, .ogg, .spx nebo .wmv, obsahujících díly 10 – 80 audiovizuálního díla „ZOO“, vyrobeného společností Good TV Production SE v letech 2022 a 2023, pokud může veřejnost tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla nebo jeho kořene (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávači dostupném na těchto webových stránkách.
3. *Wyrokem III.* soud prvního stupně uložil navrhovatelce povinnost podat do 15 dnů od doručení tohoto usnesení „návrh na zahájení řízení ve věci samé“ a *vyrokem IV.* jí uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na nařízení předběžného opatření ve výši 1 000 Kč.
4. Z hlediska skutkové stránky věci soud prvního stupně, považuje to za obecně známé skutečnosti, uvedl, (i) že navrhovatelka je provozovatelkou televizního vysílání, (ii) že prostřednictvím externí společnosti zajišťuje výrobu televizního seriálu „ZOO“, který posléze umísťuje do vysílání na svých televizních stanicích, a (iii) že odpůrkyně je provozovatelem cloudových úložišť, provozovaných pod doménou „www.uloz.to“, do jejichž paměti mohou uživatelé ukládat datové soubory, jež jsou posléze přístupné neomezenému okruhu uživatelů internetu (k tomu viz také všeobecné obchodní podmínky služby uloz.to). Ze smlouvy o výrobě pořadu a postoupení práv k seriálu s pracovním názvem „Zoologická“ ze dne 15. 8. 2021 pak vzal za osvědčené, že seriál pro navrhovatelku vyrábí obchodní společnost Good TV Production SE, IČO 24247570, sídlem Štítného 1233/34, 130 00 Praha 3, s tím, že seriál by měl sestávat z celkem osmdesáti epizod se stopáží 55–60 min., z nichž podstatná část ještě nebyla odvysílána, jakož i to, že navrhovatelka se na základě této smlouvy stala výhradním držitelem práv k tomuto seriálu (k tomu viz blíže čl. 9 všeobecných výrobních podmínek). Za podmínek partnerského programu „Uploader“ vzal dále za osvědčené, že odpůrkyně odměňuje registrované uživatele, kteří se zapojili do tohoto programu zaškrtnutím příslušné volby v nastavení svého účtu, pokud dojde ke stažení jimi nahraného souboru ze strany jiného „VIP uživatele“ s využitím jím drženého kreditu, a to v závislosti na velikosti staženého souboru. Odměna je poskytována v podobě kreditu, který lze proměnit za možnost rychlého stahování a odpovídá 20 % velikosti nahraného souboru.
5. Jde-li o tvrzených zásah do práv navrhovatelky k záznamům televizního seriálu „ZOO“, skutkově uzavřel soud prvního stupně na podkladě k návrhu předložených důkazů tak, (i) že na úložišti „uloz.to“, provozovaném odpůrkyní, se vyskytly datové soubory obsahující některé epizody seriálu „ZOO“, (ii) že v návaznosti na to navrhovatelka odpůrkyni na výskyt těchto souborů označením konkrétních „URL adres“, na kterých se tyto soubory vyskytly, upozornila a požadovala jejich znepřístupnění, (iii) že požadovala znepřístupnění veškerých souborů s vymezenými příponami, které lze prostřednictvím vyhledávače dostupného na internetových stránkách odpůrkyně vyhledat zadáním hesla „ZOO“ a které obsahují video o délce alespoň 45 minut, a tedy je zřejmé, že obsahují epizodu daného televizního seriálu, (iv) že rovněž požadovala přijetí takových technických opatření, jež by zamezila každému dalšímu zpřístupňování souborů, jež by porušovala autorská práva navrhovatelky k předmětnému audiovizuálnímu dílu, a (v) že navzdory upozorněním žalobkyně se na internetových stránkách „uloz.to“ opětovně vyskytly soubory obsahující jednotlivé epizody seriálu „ZOO“.
6. Po právní stránce, pokud jde o osvědčení nároku ve věci samé, soud prvního stupně dospěl k závěru, (i) že navrhovatelka je výhradním držitelem práv k audiovizuálnímu dílu „ZOO“, (ii) že dílo, k němuž mu tato práva svědčí, bylo bez jejího souhlasu zpřístupněno veřejnosti

prostřednictvím cloudového úložiště provozovaného odpůrkyní s využitím domény „www.uloz.to“ a (iii) že odpůrkyně vybočila z mezí bezpečného přístavu, protože nepřijala taková opatření, která by práva navrhovatelky účinně chránila (nezamezila tomu, aby se notifikovaný obsah na jejím úložišti dále nevyskytoval) a současně lze mít za to, (iv) že k uloženému obsahu nezaujímá pasivní postavení.

7. K tomuto závěru dospěl předně proto, že na odpůrkyni hleděl jako na poskytovatele služeb upravených v zákoně č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, konkrétně jako na poskytovatele služby veřejného datového úložiště, a proto na její činnost dopadají ustanovení § 5 a 6 tohoto zákona. S odkazem na § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona připomněl, že odpovědnost za obsah nahraný na veřejné datové úložiště stíhá uživatele úložiště, tedy osobu, která jej na internetové úložiště nahrála a která jej prostřednictvím tohoto úložiště zpřístupnila veřejnosti, a nikoli poskytovatele služby, a to ani v případě, kdy uživatel na zařízení poskytovatele uložil určitý obsah v rozporu s právními předpisy.
8. Poskytovatel služby tedy za obsah nacházející se na jím zřizovaném úložišti v zásadě neodpovídá (pro takto pojaté vyloučení odpovědnosti poskytovatele služby se vžilo označení tzv. „bezpečný přístav“). Zproštění odpovědnosti však poskytovatel služby pozbývá, vyjde-li najevo, že si byl nebo měl být vědom, že uložený obsah či jednání uživatele jsou protiprávní, nebo že se prokazatelně dozvěděl o protiprávní povaze uloženého obsahu či jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo zneprístupnění takového obsahu, případně že (přímo či nepřímo) vykonává rozhodující vliv na činnost uživatele. S odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie vyložil, (i) že provozovatel služby informační společnosti ve smyslu směrnice o elektronickém obchodu nemůže požívat výhodu v podobě zproštění odpovědnosti za uložený obsah, nezaujímá-li mezi uživatelem, na jehož žádost tento obsah uložil, a uživateli, kteří k němu mají přístup, postavení neutrálního společníka, tedy hraje roli aktivní povahy, že je možno konstatovat, že obsah uložených dat zná nebo kontroluje (k tomu viz rozsudek ze dne 12. 7. 2011 ve věci C-324/09), nebo účastní-li se protiprávního sdělování chráněných obsahů uskutečňovaného uživateli jeho platformy s cílem poskytnout ostatním uživatelům internetu k takovým obsahům přístup (k tomu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021 ve věcech C-682/18 a C-683/18), (ii) že na druhý z uvedených případů lze usuzovat zejména tehdy, pakliže poskytovatel služby, ačkoli si je vědom (nebo by si měl být vědom), že uživatelé prostřednictvím této služby obecně zpřístupňují chráněné obsahy veřejnosti, nezavede vhodné technologické prostředky, aby spolehlivě a účinně zabránil porušování autorského práva, a to konkrétně takové prostředky, které je možno v jeho situaci očekávat od subjektu, který je dostatečně obezřetný (například oznamovací tlačítko nebo software pro rozpoznávání obsahu), a současně se podílí na výběru chráněných obsahů, které jsou protiprávně sdělovány veřejnosti nebo poskytuje na své platformě prostředky sloužící specificky k protiprávnímu sdílení takových obsahů nebo taková sdílení vědomě podporuje (například přijal obchodní model, kterým uživatele své platformy podněcuje.
9. Ve světle těchto závěrů pak promítnuto do projednávané věci soud prvního stupně uzavřel, že odpůrkyně z mezí tzv. „bezpečného přístavu“ vybočila, neboť ač byla opakovaně upozorněna navrhovatelkou, že se na úložišti „uloz.to“ nachází obsah, k němuž si osobuje práva duševního vlastnictví, a to jednak vymezením konkrétních URL adres, na nichž se měly závadné soubory nacházet, a jednak vymezením parametrů, které jsou v zásadě společné pro všechny soubory obsahující epizody dotčeného televizního seriálu (názvem, příponami a velikostí), opatření k nápravě nepřijala, konkrétní soubory nezneprístupnila a ani nezajistila, aby se na jejím úložišti soubory se shora uvedenými parametry znovu nevyskytovaly.
10. Odpůrkyni soud prvního stupně rovněž vytkl, že se vrylo do všeobecného povědomí, že internetové stránky odpůrkyně jsou uživateli internetu v masivní míře zneužívány ke zpřístupňování chráněných statků široké veřejnosti a že tímto způsobem dochází k masivnímu

porušování autorských práv, jakož i jiných práv duševního vlastnictví, čehož si musí být odpůrkyně vědoma, a přesto zjevně nepřijala taková technická opatření, jež by práva dotčených osob účinně chránila, když i přes mnohačetná upozornění ze strany navrhovatelky lze jednotlivé epizody seriálu „ZOO“ na stránkách odpůrkyně neustále stáhnout, přičemž není rozhodné, zda je taková situace způsobena například tím, že po jejich odstranění došlo k jejich opětovnému nahrání jiným (nebo dokonce stejným) uživatelem.

11. Nadto je soud prvního stupně názoru, že odpůrkyně svým obchodním modelem uživatele své služby k nahrávání protiprávního obsahu podněcuje, neboť zavedla propracovaný systém odměňování registrovaných uživatelů, které honoruje kredity, v závislosti na počtu stažení a velikosti stahovaného souboru (tedy v závislosti na atraktivitě tohoto obsahu), které lze následně proměnit za možnost zrychleného stahování jiných souborů (k tomu viz například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, sp. zn. 3 Co 58/2019). Je tedy zřejmé, že uživatelům plynou větší výhody, umístí-li na sever odpůrkyně obsah, který jinak není možno volně šířit, případně který lze z oficiálních distribučních zdrojů obstarat pouze za úplatu, když zájem o chráněný obsah a jeho bezplatné stažení bude z povahy věci vždy vyšší než zájem o jakýkoli jiný obsah.
12. Pro případ (alternativního) závěru o nevybočení odpůrkyně z mezí „bezpečného přístavu“ v projednávané věci soud prvního stupně poukázal na čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu, která má svůj odraz v zákoně o některých službách informační společnosti a ze kterého plyne, že zproštěním odpovědnosti provozovatele služby za protiprávní obsah není nijak dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od něj v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění nebo znemožní přístup k informaci. To znamená, že při absenci dalších podmínek lze zdržovací nároky vůči provozovateli služby, na níž se protiprávně vyskytuje určitý obsah, uplatnit, i když jinak podle § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, za uložený obsah neodpovídá.
13. Jen pro úplnost považoval soud prvního stupně za důležité uvést, že uložená povinnost se nijak neprotiví ustanovení § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, neboť předmětné ustanovení má typově dopadat jen na ty případy, kdy by na provozovatele veřejného datového úložiště byly kladeny zcela zjevně nepřiměřené nároky, a sice aby vykonával dohled nad veškerým ukládaným obsahem za účelem předcházení jakémukoli budoucímu porušování práv duševního vlastnictví, aniž by mu současně muselo být zřejmé, že nahráním toho kterého souboru na jím provozované úložiště bude zasaženo do něčích práv. Se zákazem tzv. obecné dohledové povinnosti nicméně není v rozporu, pokud má provozovatel služby informační společnosti vykonávat dohled v souvislosti s konkrétním obsahem, jehož zpřístupňování bylo shledáno jako protiprávní, pokud se tento dohled omezí pouze na soubory s obsahem natolik srovnatelným, že jej poskytovatel služby nemusí samostatně posuzovat, a to navíc jen na soubory, které se vyznačují přítomností některého znaku uvedeného ve výroku soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2019 ve věci C-18/18); v daném případě jsou tyto soubory specifikovány názvem a příponami. Uložení této povinnosti vždy musí být omezeno konkrétním seznamem chráněných děl a předchozím zjištěním o porušování práv k těmto dílům na službě uživatele (k tomu viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, sp. zn. 3 Co 58/2019).
14. Potřebu zatímní úpravy práv účastníků vzal soud prvního stupně za prokázanou na podkladě skutečnosti, že navrhovatelka v rámci svých internetových stránek „iPrima.cz“ nabízí službu „videoarchivu“, v rámci níž umožňuje svým divákům nové epizody seriálu „ZOO“ zhlédnout v předpremiéře, a to za poplatek ve výši 39 Kč za jednu zhlédnutou epizodu. Navrhovatelka tedy těží z toho, že určitý okruh uživatelů jejích stránek je ochoten vydat určenou peněžní částku za to, že jim bude umožněno zhlédnutí obsahu, k němuž by jinak prozatím neměli přístup a stejně tak by k němu neměli přístup ani ostatní uživatelé, a dokonce ani televizní diváci. Podstata úspěšnosti této

služby tedy tkví v exkluzivitě nabízeného obsahu, tedy že si jej po omezenou dobu nelze opatřit z jiných zdrojů. Neoprávněné zpřístupňování tohoto obsahu ze strany uživatelů služeb provozovaných odpůrkyní tak atraktivitu služby „videoarchiv“ značně snižuje. Protože soudní ochrana tohoto obsahu má pro navrhovatelku největší význam v době, po kterou ještě nedošlo k jeho odvysílání na televizních obrazovkách a po kterou navrhovatelka za jeho zhlédnutí inkasuje shora uvedenou částku, je zřejmé, že vydání rozhodnutí ve věci v době, kdy již budou odvysílány další epizody, již nebude představovat účinnou ochranu jejích práv. Z popsanych důvodů má soud potřebu za prokázanou.

15. Oproti tomu za nedůvodný považoval soud prvního stupně návrh na nařízení předběžného opatření v části, ve které požadované zákazy navrhuje navrhovatelka uložit odpůrkyni i ve vztahu k webovým stránkám www.ulozto.cz, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.biz, www.ulozto.sk, www.ulozto.net, www.ulozto.pl, www.zachowajto.pl, www.zachowajto.to a www.pornfile.cz. Dle jeho názoru je skutkové zdůvodnění toho, zda a proč se navrhovatelka domáhá předběžného opatření i ve vztahu k těmto dalším stránkám, spíše kusé a zejména pak neosvědčené. Přes specifickou řízení o předběžném opatření dle § 74 a násl. o. s. ř., u kterýchžto zákon ani nepředpokládá standardní dokazování za účasti protistrany (odpůrce), dle jeho názoru nelze rezignovat na povinnosti navrhovatele alespoň rámcově osvědčit důvody, na jejichž základě se nařízení předběžného opatření domáhá. Jen na základě fakticky učiněných zjištění (zejména z příslušných listin dokládajících tvrzené skutečnosti) pak soud může posoudit, zda je nařízeným předběžným opatřením skutečně nezbytné dočasně upravit právní poměry účastníků. A konkrétně v tomto navrhovatelka selhala. Soud nemá za osvědčené, že by se předmětné dílo vyskytlo též na jiných webových stránkách označených navrhovatelkou a ani to, že konkrétní výzvy k odstranění směřovaly i k těmto stránkám. Stejně tak i obchodní podmínky služeb provozovaných odpůrkyní se zmiňují pouze o doméně „uloz.to“, nikoli však již o jiných doménách, případně jiných internetových stránkách.

Odvolání a jeho důvody

16. Proti výroku I. usnesení soudu prvního stupně podala odpůrkyně přípustné a včasné odvolání, ve kterém namítá, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a současně i k nesprávnému právnímu posouzení věci.
17. Odpůrkyně, nerozporujíc výskyt souborů obsahujících dílo „ZOO“ na její službě, nemá-li povinnost dohlížet na obsah přenášovaných nebo ukládaných informací, či aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace, namítá proti závěru soudu prvního stupně o tom, že vybočila z mezí „bezpečného přístavu“. Má totiž za to, že učinila vše proto, aby se odpovědnosti za obsah informací ukládaných na její službu uživatelům zprostila.
18. Předně není pravdou, že neodstranila díla, k jejichž odstranění byla navrhovatelkou vyzvána. V tomto ohledu je přehlíženo, že samotný proces zpracování požadavku na zabránění přístupu k nahlášenému obsahu vyžaduje určitý čas, i když odpůrkyně veškeré požadavky zpracovává bezodkladně. Předložila-li tedy navrhovatelka k návrhu „výběr oznámení společnosti Weemazz 2.0 s.r.o. na protiprávní obsah na službě Ulož.to“, kterým se snaží prokázat neaktivitu odpůrkyně, pak odpůrkyně konstatuje, že ke dni 4. 3. 2022, kdy byl podán návrh na vydání předběžného opatření, byly nepřístupné všechny soubory, které navrhovatelka vyznačila v e-mailech, a to včetně souborů, které byly navrhovatelkou (resp. společností Weemazz 2.0 s.r.o.) hlášeny v e-mailu ze dne 4. 3. 2022 v 8:18 (tyto byly odstraněny 4. 3. 2022 mezi 11:13 a 11:37 hod.), přičemž návrh na vydání předběžného opatření byl podán týž den. Navrhovatelka přitom nijak nedokládá, že se ke dni 4. 3. 2022 takové soubory na službě odpůrkyně nacházely, pouze obecně tvrdí, že odpůrkyně soubory na základě hlášení soubory neodstraňuje.
19. Odpůrkyně dále v tomto směru poukazuje na skutečnost, že všechny snímky obrazovky zachycující zobrazení nějakého souboru, jsou (vyjma souborů v příloze označené navrhovatelkou jako

„Snímky obrazovky zachycující reklamu na službě Ulož.to u souborů s předpremiérami seriálu Zoo“, zjevně záměrně, upraveny tak, aby se na nich nacházel pouze výřez obrazovky, na kterém není vidět ani URL adresa, ani čas a datum, kdy snímek vznikl. V případě výše uvedených snímků, které datum a čas i URL obsahují pak odpůrkyně konstatuje, že soubor s URL <https://uloz.to/file/vmZDtyY5ruzI/epizoda-zoo-10-penize-delaji-cloveka-mkv> jí byl prvně nahlášen až dne 4. 3. 2022 v 8:18 (viz výše uvedený e-mail, který dokládá sama navrhovatelka) a téhož dne v 11:13 odstraněn, soubory <https://uloz.to/file/sKI1q9McWLB/zoo-10-epizoda-penize-delaji-cloveka-1tadeasg13-mp4> a <https://uloz.to/file/Pt5ZOrLkBlMg/zoo-s01e09-cudlovoodbaleni-2022-1080p-mkv> pak byly nahlášený dne 3. 3. 2022 v 17:33 (rovněž vize-mail předložený navrhovatelkou) a byly téhož dne v 19:35 byly odstraněny.

20. V návaznosti na to pak odpůrkyně zpochybňuje zákonnost soudem prvního stupně uložené povinnosti i ve vztahu „veškerých souborů s vymezenými příponami, které lze prostřednictvím vyhledávače dostupného na internetových stránkách odpůrkyně vyhledat zadáním hesla „ZOO“ a které obsahují video o délce alespoň 45 minut, a tedy je zřejmé, že obsahují epizodu daného televizního seriálu, a přijetí takových technických opatření, jež by zamezila každému dalšímu zpřístupňování souborů, jež by porušovala autorská práva navrhovatelky k předmětnému audiovizuálnímu dílu (k tomu viz dopisy datované 25. 1. a 7. 2. 2022).“.
21. Dle jejího názoru jde o neurčitou a široce stanovenou povinnost, která jednak může vést k omezení i obsahu, k němuž navrhovatelka žádná práva nemá (např. seriál TV JOJ z roku 2006 s názvem „ZOO“), a jednak jelikož různé soubory obsahují podobný obsah a jejich počet se v čase mění, nemůže s nahlášením jednoho ze souborů vzniknout povinnost aktivně vyhledávat i podobné soubory, neboť to je v rozporu s § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti.
22. Vytýká-li soud prvního stupně odpůrkyni, že „Z porovnání snímků obrazovky zachycujících obsah internetových stránek „iPrima.cz“ a „uloz.to“ ze dne 4. 3. 2022 má soud dále za osvědčené, že navzdory upozorněním žalobkyně se na internetových stránkách „uloz.to“ opětovně vyskytly soubory obsahující jednotlivé epizody seriálu „ZOO“, je tím skutkově přehlíženo, že navrhovatelka za pomoci najaté společnosti Weemazz 2.0 s. r. o. umísťuje na službu odpůrkyně tzv. smyčky (v celé délce dílu seriálu neustále se opakující jeho krátký kousek), k čemuž se veřejně hlásí, a které mají stejný náhled („první snímek“) jako originální díly seriálu. Ze snímku obrazovky tak nelze, jak to učinil soud prvního stupně, dovodit stejný a ani jakýkoliv jiný obsah videosouboru. Soud prvního stupně napadeným výrokem tak zjevně naprosto pominul skutečnost, že existují i jiná díla s názvem ZOO než dílo navrhovatelky, a že navrhovatelka záměrně podvrhuje obsah na službu odpůrkyně.
23. Jde-li o závěr soudu prvního stupně o vybočení z mezí tzv. bezpečného přístavu, odpůrkyně doplňuje, že ani jeden z předpokladů vymezených tímto směrem soudem prvního stupně nebyl naplněn. Předně tvrzení o ztrátě navrhovatelky způsobené činnostmi odpůrkyně prokázána nebyla. Pokud jí je soudem vytýkáno, že vědoma si skutečnosti masivního zneužívání služby odpůrkyně k zpřístupňování chráněných statků široké veřejnosti zjevně nepřijala taková technická opatření, jež by práva dotčených osob účinně chránila, mylí se, neboť není povinna ze zákona aktivně vyhledávat obsah navrhovatelky. Rovněž je-li jí vytýkáno, že „svým obchodním modelem uživatele své služby k nahrávání protiprávního obsahu podněcuje, neboť zavedla propracovaný systém odměňování registrovaných uživatelů, které honoruje kredity, v závislosti na počtu stažení a velikosti stahovaného souboru (tedy v závislosti na atraktivitě tohoto obsahu), které lze následně proměnit za možnost zrychleného stahování jiných souborů (k tomu viz například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2021, sp. zn. 3 Co 58/2019), opět se mylí, neboť tzv. partnerský program byl bez náhrady ke konci listopadu 2021 zrušen. Navrhovatelkou předložené screenshoty a osvědčení existence programu jsou staršího data a navrhovatelkou byly pořízeny

patrně pro účely jiných řízení v dřívější době, a to včetně exekutorského zápisu ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 147 EZ 63/2021.

24. Rovněž poukaz na čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu a „aplikace směrnice tak, jak ji soud interpretuje“ nejsou přípustné, neboť soudem prvního stupně zmíněný soudní zákaz směřující k předejití protiprávního jednání výslovně vylučuje § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti.
25. Krom toho, že napadeným unesením odpůrkyni uložená povinnost je nezákonná pro rozpor s § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, je současně i nesplnitelná, neboť počínaje 18. dílem nebyl seriál navrhovatelkou dosud veřejnosti zpřístupněn, pročez odpůrkyni objektivně nemůže být znám celý název „titulu díla“ a ani jeho obsah.
26. Ani potřeba prozatímní úpravy vztahů nemůže ze strany navrhovatelky existovat, když např. právě 18. díl nebyl dosud zpřístupněn (a nelze ani postavit na jisto, že se tak vůbec stane), do žádných práv navrhovatelky v žádném případě nemohlo být ani hypoteticky zasaženo, tím spíše absolutně nelze dovozovat, že ve vztahu k např. 18. dílu dojde k překročení mezi „bezpečného přístavu“. Aby mohla odpůrkyně vyhovět předběžnému opatření, by navíc musela prakticky 24 hodin denně sledovat webové stránky navrhovatelky vyčkávaje zveřejnění informace o novém dílu, tento si bezodkladně zakoupit v rámci předpremiéry, aby se mohla seznámit s jeho obsahem, a následně prověřovat u stěžovatelky nahrané soubory.
27. Napadený výrok je rovněž nesrozumitelný, protože pokud je názvem (titulem) díla „ZOO“, odpůrkyni není zřejmé ani co je „kořen titulu díla“ s uvedeným názvem, ani to, jaké jsou možnosti, jak zní titul díla s diakritikou.
28. Uložená povinnost odpůrkyni je současně nepřiměřená, neboť z tvrzení navrhovatelky a rovněž soudu v bodě 16 usnesení je tak zřejmé, že nikoli celý seriál Zoo čítající 80 dílů, ale (pouze) každý jednotlivý díl má konkrétní vlastnost spočívající v tvrzené „exkluzivitě po omezenou dobu“. „Život dílu“ lze tedy popsat tak, že je nabídnut v předpremiéře na webových stránkách navrhovatelky za částku 39 Kč, následně dojde k jeho odvysílání v TV, a poté je dostupný na webových stránkách navrhovatelky bezplatně ke zhlédnutí, přičemž jde o poměrně rychlý sled (vycházejí ze skutečnosti, že díl č. 15 z 25. 3. 2022 je 28. 3. 2022 dostupný již bezplatně na stránkách navrhovatelky).
29. Závěrem odpůrkyně poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3Co 3/2021-60, a jeho závěry, které se týkalo skutkově prakticky identické věci a ve kterém vybočení z mezí bezpečného přístavu shledáno nebylo.
30. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený vyhovující výrok I. změnil tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření zamítá, a přiznal odpůrkyni právo na náhradu nákladů předběžného opatření. m
31. Písemné vyjádření k odvolání navrhovatelkou podáno nebylo.

Posouzení věci odvolacím soudem

32. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v mezích jím vytyčených napadené usnesení včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 5 o. s. ř.), a aniž nařídil jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), dospěl k závěru, že odvolání je opodstatněné.
33. Podle § 74 odst. 1 o. s. ř. „*Před zahájením řízení může předseda senátu nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby zatím byly upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by výkon soudního rozhodnutí byl ohrožen.*“.
34. Při rozhodování o návrhu na nařízení předběžného opatření soud předně zkoumá, zda navrhovatelem tvrzený soukromoprávní nárok vyplývá podle právních předpisů ze skutkových okolností v návrhu uvedených a současně osvědčených na podkladě k návrhu předložených listin do té míry, že lze vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat jejich prokázání v následujícím sporu.

35. V projednávané věci není sporu o tom, že odpůrkyně provozuje platformu pro ukládání a sídlení datových souborů s názvem „Ulož.to“, ke které lze mít neomezený přístup prostřednictvím webových stránek uloz.to a která poskytuje všem uživatelům internetu bezplatné uložení pro nahrávání a sdílení datových souborů bez ohledu na jejich obsah, tedy že odpůrkyně poskytuje službu informační společnosti v podobě tzv. hostingu, tedy *ukládání obsahu informací poskytovaných uživatelem* ve smyslu § 5 za použití § 2 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“).
36. Rovněž není sporu, že navrhovatelka je podle § 79 odst. 2, konec věty, zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), výrobcem zvukově obrazových záznamů – jednotlivých dílů televizního seriálu ZOO, které pro ni vyrobila na objednávku společnost Good TV Production SE, nebo pro ni teprve v budoucnu vyrobí. Navrhovatelce tedy podle § 80 odst. 2 písm. e) autorského zákona svědčí i výlučné právo sdělovat tyto konkrétní záznamy veřejnosti, tedy ve smyslu § 18 odst. 2 za použití § 82 autorského zákona *zpřístupňovat záznamy veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou síť*.
37. Konečně mezi účastnicemi panuje shoda také v tom, že pokud kterýkoliv uživatel platformy Ulož.to nahraje a umožní tak jeho sdílení s blíže neurčeným počtem dalších uživatelů platformy jakýkoliv díl seriálu ZOO na odpůrkyní provozovaném (cloudovém) uložení bez souhlasu navrhovatelky (§ 80 odst. 1 autorského zákona), sděluje takový záznam veřejnosti neoprávněně a navrhovatelce vůči takovému uživateli svědčí veškeré nároky, které jí za účelem ochrany práva souvisejícího s právem autorským ustanovení § 40 za použití § 82 autorského zákona přiznává.
38. Spornou však je otázka existence a případného rozsahu (spolu)odpovědnosti odpůrkyně za protiprávní zpřístupnění chráněného obsahu na její platformě uživatelem.
39. Navrhovatelka setrvává na svém závěru o *přímé odpovědnosti* žalované jako provozovatele platformy za neoprávněné sdělování chráněného obsahu veřejnosti jejím uživatelem ve smyslu § 18 odst. 2 autorského zákona, resp. podle čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001, o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále také jen „směrnice o autorském právu“). Důvody napadeného usnesení tímto směrem explicitně nesměřují, byť argumentace tzv. partnerským programem „Uploader“ tomu zřejmě také nasvědčuje.
40. Lze v tomto směru souhlasit s navrhovatelkou, že pokud provozovatel platformy pro nahrávání a sdílení souborů vybočí z role pouhého zprostředkovatele, který (pouze) poskytuje fyzické zařízení pro umožnění nebo zajištění sdělování děl veřejnosti uživatelem ve smyslu § 18 odst. 3 autorského zákona, tím, že aktivně zasáhne do tohoto sdělování, stane se (přímým) porušovatelem práv duševního vlastnictví plně odpovědným v rozsahu § 40 autorského zákona.
41. Vybočení odpůrkyně z pasivní, technické a automatické role při sdělování chráněného obsahu uživatelem veřejnosti však nelze shledávat v tom, co navrhovatelka v zásadě tvrdí. Tautologicky totiž dovozovat, že role odpůrkyně je takové povahy, že si musí být vědoma a znát povahu nahrávaného obsahu, a proto přímo odpovídá za takovou roli, nenese žádné konkrétní vymezení činnosti, pro kterou již odpůrkyně vystoupila z pasivní role, jakou má mít služba informační společnosti dle § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o některých službách informačních společností“).
42. Podstatným v tomto směru nebude to, že odpůrkyně generuje zisk ze sledování a stahování uživatelského obsahu. Již v rozsudku C-610/15 (*Stichting Brein*) Soudní dvůr Evropské unie (dále také jen „Soudní dvůr“) dovodil, že pouhá skutečnost, že provozovatel platformy pro nahrávání a sdílení souborů sleduje dosažení zisku, neumožňuje konstatovat úmyslnou povahu jeho účasti při

protiprávním sdělování chráněného obsahu ani takovou povahu předpokládat, neboť to nikterak neznámá, že souhlasí s tím, aby tyto služby byly užívány třetími osobami k porušování autorského práva [srov. také rozsudek Soudního dvora C-117/15 (*Reha Training*)]. Význam odlišení platby za stahování a sledování obsahu, oproti platbě za ukládání souborů přitom ani sama navrhovatelka v kontextu této judikatury nikterak nevysvětluje. Platí však, že pro samotný závěr o úplatnosti služby informační společnosti není vyžadována přímá platba od uživatele platformy [viz rozsudek Soudního dvora C-291/13 (*Papasavvas*)].

43. Ani služba vyhledávače a rejstříku nebude sama o sobě pro odpovědnost odpůrkyně rozhodující, jak plyne z rozsudku Soudního dvora ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18 (*YouTube a Cyando*), není-li jejich cílem usnadnit protiprávní sdílení chráněných obsahů, ani taková sdílení propagovat. Navrhovatelka v tomto kontextu opomíjí, že vyhledávací a indexační funkce jsou prováděny zřejmě automatickým způsobem, opak ani netvrdí, pročez jejich funkcí je tak zjevně pouze kontrolovat *přístup k informacím*. Proto ani namítaná funkce automatického stahování a webového prohlížeče přístupná uživatelům nevypovídá o tom, že jejich užíváním/nabízením odpůrkyně vybočila z pasivní role způsobem, že kontroluje i *obsah ukládaných informací*.
44. Jinak tomu však může být v případě služby „partnerského programu Uploader“, je-li jeho účelem pod příslibem odměny určené v závislosti na počtu stažení motivovat uživatele ke zpřístupňování divácky atraktivního obsahu. Jeví-li se zcela logickou navrhovatelkou nabízená teze, že atraktivita ukládaného obsahu úměrně souvisí s dostupností bezplatné nabídky takového chráněného obsahu na internetu, vytrácí se objektivní ospravedlnění existence takového programu pro legální použití služby Ulož.to.
45. Nutno však přisvědčit odpůrkyni v její obraně o ukončení programu Uploader v závěru minulého roku. Nakonec nejen k návrhu na nařízení předběžného opatření navrhovatelkou předložené důkazy, ale i její samotná tvrzení o opaku nevypovídají, pokud uvádí, že odpůrkyně „*v reakci na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 9. 2021 formálně upravila pravidla programu Uploader, když přibližně od začátku října 2021 se do programu neležte oficiálně zapojit, výplaty odměn však pokračují*“. Oba k důkazu předložené „*exekutorské zápisy*“ (první z 21. 10. 2011 a druhý z 16. 11. 2021) již nejsou z tohoto pohledu časově validní. Ze „*screenshotu facebookové diskuse*“ je patrné, že služba programu Uploader v době diskuze dostupná nebyla, ať už to bylo kdykoliv. Konečně ani „*printscreen udělených kreditů ze dne 4. 3. 2022*“ neprokazuje pokračování programu Uploader. Jednak zde zjevně nejde o udělení kreditů, ale naopak o jejich čerpání (viz „*staženo za kredit*“!). A jednak pojem kredity odpůrkyně používala nejen v programu Uploader, ale nadále používá pro placenou službu „*stahování neomezenou rychlostí a přehrávání videa online*“, jak plyne z několika důkazů předložených navrhovatelkou (např. ceník kreditů na službě Ulož.to).
46. Nelze tak souhlasit se soudem prvního stupně, že navrhovatelka existenci partnerského programu Uploader osvědčila, pročez z hlediska navrhovatelkou tvrzené a v době vydání napadeného rozhodnutí osvědčené skutkové stránky věci zde není nic, co by nasvědčovalo závěru o úmyslné, aktivní povaze účasti odpůrkyně při protiprávním sdělování chráněných obsahů uskutečněném některými uživateli platformy Ulož.to [opět viz rozsudek Soudního dvora C-610/15 (*Stichting Brein*)].
47. Není-li pak pochyb, že odpůrkyně poskytuje službu Ulož.to zčásti za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služby, jde o službu informační společnosti (viz bod 35), a proto absence její přímé odpovědnosti jako *osoby podílející se na sdělování chráněného obsahu veřejnosti* nevylučuje její nepřímou odpovědnost za *sdělování takového obsah (pouze) uživatelem* ve smyslu čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2000/31/ES ze dne 8. června 2000, o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („*směrnice o elektronickém obchodu*“), resp. podle § 5 zákona o některých službách informační společnosti [k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-236/08 až C-238/08 (*Google France*)].

48. Podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti platí, že

„Poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen

a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo

b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo zneprístupnění takovýchto informací.“

49. Předně nelze sdílet obecnou tezi navrhovatelky, kterou soud prvního stupně bez dalšího přijal, o tom, že „[s]e vrylo do všeobecného povědomí, že internetové stránky odpůrkyně jsou uživateli internetu v masivní míře zneužívány ke zpřístupňování chráněného obsahu široké veřejnosti, čehož si musí být odpůrkyně vědoma, a přesto nepřijala technická opatření, která by práva dotčených osob účinně chránila“.

50. V rozsudku ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18 (*YouTube a Cyando*) Soudní dvůr z pohledu podmínky čl. 14 odst. 1 písm. a) směrnice o elektronickém obchodu [= § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti] jednoznačně dovodil, že „[n]elze mít za to, že není splněna pouze z důvodu, že si je tento provozovatel obecně vědom toho, že jeho platforma je rovněž používána ke sdílení obsahů, které mohou porušovat práva duševního vlastnictví, a že tedy abstraktně ví o protiprávním zpřístupňování chráněných obsahů na své platformě“.

51. Ve světle tam dále uvedených závěrů pak musí být § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti vykládán v tom smyslu, že odkazuje na *konkrétní* protiprávní jednání uživatele a *konkrétní* uložené informace, nikoliv na vědomost o obecném zneužívání platformy uživateli. Pro vyloučení zproštění odpovědnosti stanovené v tomto ustanovení si tak musí být provozovatel platformy vědom „[k]onkrétních protiprávních aktů uživatelů jeho platformy souvisejících s chráněnými obsahy, které byly nahrány na jeho platformu.“

52. Pokud pak ustanovení § 6 zákona o některých službách informační společnosti vylučuje existenci obecné povinnosti provozovatele platformy dohlížet na jím přenášené nebo ukládané informace nebo obecné povinnosti aktivně vyhledávat skutečnosti nebo okolnosti poukazující na protiprávní činnosti, jak opakovaně, byť často až příliš extenzivně namítá odpůrkyně, vyloučení zproštění odpovědnosti lze dovozovat jen ve vztahu ke konkrétnímu případu protiprávního činu uživatele, se kterým byl provozovatel *účinně seznámen* na podkladě vlastní činnosti, nebo oznámení třetí osoby. To nebude platit pouze v případě úmyslného usnadnění provádění takového činu uživatelem jeho služby, kdy bude stačit obecné a abstraktní seznámení se s takovou činností uživatelů, byť v takových případech provozovatel většinou svým jednáním vystoupí z pasivní (neutrální) role a nastoupí jeho *přímá* odpovědnost (srov. bod 40).

53. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti je proto nezbytné eurokomformně vykládat tak, i s přihlédnutím ke skutečnosti, že čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu vymezuje (negativně) předpoklady zproštění odpovědnosti, kdežto česká právní úprava vymezuje (pozitivně) předpoklady odpovědnosti, že *nepřímé* odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce se provozovatel platformy zproští, pokud s *konkrétní* protiprávní činností uživatele nebyl učiněn seznámen, nebo byl-li s ní účinně seznámen, jednal neprodleně s cílem odstranit tyto *konkrétní* informace nebo k nim znemožnit přístup, jakmile se o tom dozvěděl.

54. Hodnocení projednávané věci soudem prvního stupně však z těchto premis vybočuje, neboť je akcentováno, že navrhovatelka „opakovaně upozorňovala na závadný obsah“, odpůrkyně tak „nabyla vědomost o výskytu protiprávního obsahu na její platformě“, a přesto „nepřijala taková opatření, která by vedla k vyhledávání souborů se srovnatelným obsahem, jako jí byl notifikován“. Lze tedy zcela přisvědčit odpůrkyni, že taková premisa je v rozporu s § 6 zákona o některých službách informační společnosti.

55. Jak bude dále vysvětleno, takový závěr neznamená, že nelze provozovateli platformy uložit (také) povinnost odhalit a blokovat informace, a to nejen informace s obsahem totožným, ale rovněž (další) informace, jejichž obsah je rovnocenný obsahu, jenž již byl prohlášen za protiprávní, jak měl zřejmě na mysli soud prvního stupně [k tomu již nyní srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-18/18 (*Glawischnig-Piesczek*)]. Pramen takové povinnosti však nelze (dosud) nalézt v § 5 zákona o některých službách informační společnosti, resp. čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu. Podstatným důvodem pro takového odlišení je totiž to, že v případě nepřímé odpovědnosti, oproti právní úpravě čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu, se nároky oprávněné osoby neomezuji pouze na soudní zákazy (zdržovací nároky), ale i na ostatní nároky, které (jinak) má oprávněná osoba vůči porušovateli práv dle § 40 autorského zákona.
56. V projednávané věci proto nelze přehlédnout obranu odpůrkyně v tom, že na všechna *konkrétní oznámení* navrhovatelky reagovala bezodkladně a oznámený obsah odstranila. V poměrech předběžného opatření pak je podle § 75c odst. 4 o. s. ř. podstatné to, zda navrhovatelka vyloučení zproštění odpovědnosti odpůrkyni s podáním návrhu osvědčila.
57. Opět je však na místě dát za pravdu odpůrkyni, že navrhovatelka předpoklady odpovědnosti uvedené v bodě 53 neosvědčila. Uvedla sice ve vztahu, k jakým konkrétním souborům učinila oznámení, již však zcela rezignovala na to, aby doložila, že stejné soubory nebyly ani po takovém oznámení odstraněny, či zablokovány. Je tomu mimochodem zjevně proto, že stejně jako soud prvního stupně vycházela z povinnosti odpůrkyně nejen odstranit *konkrétní* oznámené soubory, ale i zablokovat „*další*“ soubory s obsahem rovnocenný oznámenému, tedy obsahující jednotlivé díly seriálu ZOO, pročez se navrhovatelka soustředila pouze na osvědčení opakovaného oznamování.
58. Z pohledu přezkumu správnosti výroku napadeného rozhodnutí zbývá, jak již bylo v bodě 55 předestřeno, posoudit soudem prvního stupně nabízená skutková zjištění ve světle čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu, resp. čl. 8 odst. 3 směrnice o autorském právu. Jak již totiž zcela správně uvedl soud prvního stupně, „[z]držovací nároky lze vůči provozovateli služby, na níž se vyskytuje určitý obsah, uplatnit, i když jinak podle čl. 5 směrnice o elektronickém obchodu za uložený obsah neodpovídá“.
59. Podle § 40 odst. 1 písm. f) za použití § 82 autorského zákon platí, že „[A]utor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo jehož právu brozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména zákazu poskytování služby, kterou využívají třetí osoby k porušování nebo obřezování práva autora.“.
60. Tentokrát je to odpůrkyně, kdo opomíjí, že posledně citované ustanovení (s odkazem na čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu) předpokládá soudní zákaz směřující nejen k ukončení protiprávního jednání, ale i zákaz, kterým lze dalšímu protiprávnímu jednání předejít [k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-324/09 (*L'Oréal*)]. Ustanovení čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, upravující zákaz uložit obecnou povinnost dohledu, tak nemůže existence takového soudního zákazu vyloučit, ale pouze výkladově usměrnit.
61. Pokud tedy lze takový soudní zákaz uložit i právně neodpovědnému („nevinnému“) zprostředkovateli (provozovateli platformy) a současně mu nelze uložit povinnost výkonu obecného dohledu nad obsahem na jeho platformě ukládaného obsahu, musí být ona soudním příkazem uložená *zvláštní* povinnost dohledu „[ú]činná, přiměřená a odrazující, a musí zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými dotčenými právy a zájmy a nesmí vytvářet překážky legálního využívání služby“ [viz rovněž rozsudek Soudního dvora ve věci C-324/09 (*L'Oréal*)].
62. I při jednoznačné shodě obou účastnic i soudu prvního stupně v tom, že na platformě Ulož.to jsou neoprávněně, bez souhlasu navrhovatelky, sdělovány veřejnosti jednotlivé díly seriálu „ZOO“ uživateli, kteří je na tuto platformu nahrají a umožní jejich sdílení širokou veřejností, rozsah soudního zákazu, který byl projednávaným předběžným opatřením nařízen, neobstojí.

63. Bylo-li hovořeno o „rovnocenném obsahu informace“ (viz bod 57) a o „zákazu, kterým lze dalšímu protiprávnímu jednání předejít“ (viz bod 60), jde o obsahově rovnocenné, nikoliv totožné soubory proto, že sice jde o soubory jiné (další), ale používající dotčené (=stejně) dílo stejným způsobem. Vyhověním návrhu navrhovatelky však soud prvního stupně uložil odpůrkyni povinnost blokovat rovněž i jiné, nikoliv jen rovnocenné soubory, ale i soubory, které používají i zcela jiná (nová) díla, dokonce i díla, které dosud ještě ani nevznikla. Přičemž dílem, resp. zvukově obrazovým záznamem je zde nutné rozumět každý jednotlivý díl seriálu ZOO. Jak správně poukazuje odpůrkyně, soud prvního stupně jí tím uložil zcela obecnou povinnost dohledu nad ukládanými informacemi, což se skutečně přičí § 6 zákona o některých službách informační společnosti, resp. čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, neboť nejde o nic jiného, než o preventivní dohled prováděný výlučně na vlastní náklady [k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-360/10 (*SABAM*)].
64. Oproti tomu o uložení povinnosti obecného dohledu nepůjde, pokud se soudní zákaz bude vztahovat ke konkrétnímu dílu (zvukově obrazovému záznamu), ve vztahu k němuž protiprávní jednání (již) bylo soudem shledáno, a to bez ohledu na podobu, jakou má informace (soubor) obsahující dotčené dílo [k tomu rovněž srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-18/18 (*Glanischnig-Piesczek*)]. Z požadavku přiměřenosti zvláštní povinnosti dohledu pak plyne, že rozdíl v podobě souboru, jehož obsah byl shledán protiprávním, a souborem s rovnocenným obsahem nesmí být „[t]akové povahy, aby byl poskytovatel platformy nucen uvedený obsah samostatně posoudit“. U zvukově obrazových záznamů takový požadavek bude nepochybně naplněn, pokud bude soudní zákaz uložen kumulativně ve vztahu k souboru vymezenému jeho obsahem a jeho názvem. Tomu napadené rozhodnutí dostalo, a proto by námitka odpůrkyně o jiných dílech nesoucích stejný název ZOO neobstála. Samozřejmě tím nejsou nikterak dotčeny požadavky na určitost a srozumitelnost návrhů na zahájení řízení dle § 79 o. s. ř., resp. jejich petitů.
65. Závěrem je na místě dodat, že vyloučení povinnosti obecného dohledu nad uloženými informacemi bude i v případě soudních zákazů podle § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona (čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu) zásadně vyžadovat účinné oznámení nositele autorských práv týkající se konkrétní protiprávní informace. Jen tak totiž bude provozovatel platformy pro ukládání a sdílení souborů schopen odstranit soubory oznámené a současně zablokovat soubory totožné a soubory rovnocenné, které bude chtít uživatel platformy v budoucnu nahrát a které budou obsahovat již v minulosti „oznámené dílo“.

Rozhodnutí odvolacího soudu

66. Protože odvolací soud, oproti soudu prvního stupně, nemá pro absenci relevantních tvrzení, popř. k návrhu předložených důkazů, za osvědčenou přímou ani nepřímou odpovědnost odpůrkyně za neoprávněné sdělování konkrétních děl seriálu ZOO uživateli platformy Ulož.to a současně podaný návrh na nařízení předběžného opatření, co do jeho obsahu a petitu, neumožňuje bez adekvátních tvrzení navrhovatelky vyčlenit ty díly seriálu ZOO mezi 10. až 80. dílem, které splňují předpoklady pro uložení soudního zákazu jinak neodpovědné odpůrkyni, bylo na místě návrh na nařízení předběžného opatření shledat nedůvodným i ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení. K přezkumu odvoláním namítaný závěr soudu prvního stupně o naplnění dalších předpokladů pro nařízení předběžného opatření tak nutně zůstal mimo zájem odvolacího soudu.
67. Odvolací soud proto napadené usnesení ve výroku I. podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a návrh na nařízení předběžného opatření v tomto rozsahu jako nedůvodný zamítl (výrok I.).
68. Byl-li tedy návrh na nařízení předběžného opatření v celém rozsahu zamítnut, odvolací soud rozhodl v souladu s § 151 odst. 1 o. s. ř. o náhradě nákladů předběžného opatření (výrok III.) Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. má tak plně úspěšná odpůrkyně právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému bránění práva proti navrhovatelce.
69. Odpůrkyni na náhradě nákladů předběžného opatření přiznaná částka sestává z náhrady zaplaceného soudního poplatku za odvolání do předběžného opatření ve výši 1000 Kč, z odměny

jejího právního zástupce za dva úkony právní služby v podobě převzetí zastoupení a sepisu odvolání po 2 500 Kč [§ 7 a § 9 odst. 3 písm. d) za použití § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a paušální náhrady hotových výdajů zástupce po 300 Kč za stejné dva úkony právní služby [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu], celkem 6 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. f) o. s. ř.].

Praha 20. května 2022

JUDr. Roman Horáček, Ph.D., v.r.
předseda senátu